

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תנוד"ה וליחוש בו' לחבירו
ומבירו. לשון ומכירו אינו
מוזן לי דמיון דלא חיישין
בעיר לשד מה צריך להיות
מכירו וכי אין מותנין שלום
לאדם שאינו מכירו:

מוסף רש"י

דרא רבי אבינא לסיליטסי. יטען רבי ר' להנחלס הדרכ ויכל לו אלל רב הונא ר במתנה בלא קנין: דלמר ר"ס. בפרק דשביע מרע: כמסתנו כו'. ומינה ילפ ללא פריש תנו נותמין כדתנן במתניתין זינא צבולר ומסוקין אף מתנתו כו': נאחר מיסא מי איכל. לאחר שמת מי מגרשה ובשעת מיתה הוצקה ליבס ולהא מילתא היכי דמיניהו: אלא ר' אבא. לאו הכי אמתיק אלא הא קשיא ליה אדר' זירא דלמר קנה רבי אבינא להא מתנה דגניבא: במקאס. ששייר לעצמו שלא נתן כל נכסיו וצעי קנין דהכי קי"ל צ"צ בפרק מי שמתה (דף קא:) דליון ששייר לגרמיה מדי אינו כמאה מחמת מיתה הואיל וחם על פרנסת עצמו והרי היא כמתנת צריא: ופרכין מפלל דרב הונא פבר דלא צעי קנין: דמאוס מחמת מיתה הוא. שהיה יודע שהיוצא צבולר אינו חוזר: הכי קשיא ליה. היכי קניי: חמרל אלא אמר. דמי ליה חמרל בצרבע מאה זוזי: רבי חמרל לא קאמר. הבו ליה ארבע מאה זוזי מדמי חמרל דמינא לזבוי חמרל ומיתב ליה: מחמרל קאמר. זוזי מחמרל קאמר דניתבו ליה וכי עושין מעות מיין: כדי לייפות את כחו. לכך לא פירש לא זו ולא זו כדי לייפות את כחו שהיא זו כל היין שלו אחריות שאם אמר תנו לו יין אם החמץ מן היין מאה חציות ואם היורשין אומרים לו שלך החמץ ואי אמר דמי חמרל ומכרו ממנו קאם ואבדו המעות אומרים לו אבדו מעותיך הלבך אמר מחמרל דמשמע יין ודמיו שהכל אחריות לו: ברתנ' כל השומע קולו. ופירש שמו ושם עירו: גב' אידימיו אידימו. פעמים שעושין עצמם דממות אדם: צבוא. זל: ארס היא. דמכוונות היא לקלקלה שתגשא בגט זה ותאסר על צעלה: צשעת הסכנה. כגון זה שמסוקן למות ואם לא עכשיו אימתי: שאין מיריין. אם זהו שפירש שמו: ברתנ' ראה לשחק צה. הואיל ולא אמר תנו: אם מעצמו נפל הרי זה גט. דדעתו מתחילה היתה לכך וסופו הוכיח והוא ליה כמפרשי' ומסוקין: גב' מעשה לספור. רישא תנא לא אמר כלום ואח"כ נתן חילוק בין מעצמו נפל ובין דחתו הרוח: מי משוי איניש ברה עליה במקום אבא. ללא מקפיד צהי מנייהו ומעיקרל להאי ברה נמי שווייה שליח ועכשיו שמת האב יייתנו לא הבן הזה וצבירו שפרי הלך הצעל למדינת הים:

מתני' אמר לשנים הנו גט
לאשתי. אע"ג דלא אמר
כתבו ותנו הרי אלו יחתמו בעצמן
ולא יאמרו לעדים אחרים לחתום
דלאו בית דין מניינהו לזוות על
אחרים אלא עדים שווינהו. ובגמרא^(ט)
לזוות לסופר אחר לכחוב או ה

מהו. הוה מנזי למיבעי בצאומר לשנ

אז סלו על כתיפו למזונותיו
כרי על פיו ושמועותיו יזכה
שלאחזו (לקמן דף עב:) : גיטו.
אכן נמי דמה גיטו אע"ג

דרא רבי אבינא לס
הונא רביה ^(ב)דאמר
מה מתנתו אם עמד
חוזר ומה גישו אע"ג
כתבו אע"ג דלא
"כיון דאמר תנו א
מתקיף לה רבי אבא
לאחר מיתה אף ג
הכי השתא בשלמא
מיתה אלא גט לאחור

רבי אבא הכי קא
 מרע במקצת היא
 בעיא קנין מכלל דרנ
 קנין והא קי"ל דבב
 דמצוה מחמת מיתה
 סבר מצוה מחמת
 קי"ל דלא בעי קנין
 קשיא ליה חמרא לא
 קאמר מחמרא קאמ
 לייפות את כחו של
 לייפות את כחו: **מח**
 לבזר ואמר כל השו
 לאשתו הרי אלו יכת
 שמא שד הוא א"ר י
 אדם אינהו נמי אידי
 בבואה אינהו נמי אי
 בבואה דבבואה וז
 להו א"ר חנינא לימ
 אית להו בבואה דב
 צרה היא תנא דבי
 הסכנה כותבין ונות
מתני' הבריא ש
 רצה לשחק בה מעש
 כתבו גט לאשתי וי
 ומת אמר רשב"ג א'
 גט אם הרוח דחתו
 לסתור חסורי מיחס
 סופו על תחילתו ה
 בבריא שאמר כתמ
 לראש חגג ונפל וזה
 מעצמו נפל הרי זה
 אינו גט ההוא גבר
 אשכח מקרי ינוקא וכו'
 אחרניא גבייהו אמר
 נכתבו גיטא לדביתו
 מי משוו אינשי ברא
 לא רב נחמן אמר
 שליחא במקום אבא
 אינשי ברא שליחא ב
 דהילכת' משוו אינשי
מתני' אמר (ב) לש

רש על כתב הגט אם יכולין
עצמם לריכין לכותבו:
או

ול אכל הכא שלא יזכה לו חביות כך רפי' הקונטרס עיקר דאדם המקנה בברבורת וכו'. מוס' ה"ל"ט ע"י"ש ע"ה, שייך למימר שליחותיה קעבד. מוס' נן עלה וליחוש שמא שד הוא. וי"ן. ה"ז שואלין בשנים תנו או בשלישה ביום דאמר כתבו וימירא, דבשנים תתנו וי"א"ש.

דמי חמרא לא קאמר
שלא צא לעולם כדא
גבי דמי שור זה עלי עולה
ופריך והא אין אדם מקדי

תיה ואזל לגבי דרב
הונא גיטו כמתנתו
זור אף גיטו אם עמד
לא פריש כיון דאמר
מזר תנו אף מתנתו
"ג דלא קנו מיניה
אי מה מתנה בישנה
ישנו לאחר מיתה
מתנה איתה לאחר
מיתה מי איכא אלא
יא ליה מתנת שכיב
מתנת שכ"מ במקצת
הונא סבר לא בעיא
יא קנין שאני הכא
הוא מכלל דר' אבא
תה בעיא קנין והא
לא רבי אבא הכי קא
קאמר דמי חמרא לא
ואידך מחמרא כדי
מתם מחמרא כדי
אמי משיה מושלך
את קולו יכתוב גט
יתנו זכר' וילוחוש

ידה כשראו לו דמות
ויוי אידמו דחוו ליה
לדו כבואה ידחוו ליה
ממא אינהו נמי אית
י יונית^י כני כבואה
אאה לית להו ודלמא
כני ישמעאל^י חבשעת
אע"פ שאין מכירין;
מר כתבו גט לאשתי
כבראו אחד שאמר
לה לראש הגג ונפל
מעצמו נפל הרי זה
ינו גט: גמ' מעשה
הכי קתני אם^י הוכיח
ה נמ ומעשה נמי

גַּם לֹא־שָׂתִי וְעַל־הָ
 וְאָמַר רַשִׁי"ג אִם
 אִם הָרוּחַ דָּחָה
 דַּעַל לִבִּי כְּנִישְׁתָּא
 הָדִיתְבִּי וְיִתִּיב אִינִישׁ
 לְהוּ כִּי תִרִי מִיִּנְיֻבוּ
 מִן שְׂכִיבִי מְקַרִּי יְנוּקָא
 לִיחָא בְּמִקּוּם אָבָא אוּ
 מִשּׁוּ אִינִישִׁי בְּרָא
 רַב ^פפִּי אָמַר מִשּׁוּ
 קוּם אָבָא אָמַר ^ררָבָא
 אִשְׁלִיח' בְּמִקּוּם אָבָא:
 מִתְּנוּ גַּם לֹא־שָׂתִי
 אוּ

מההיא דהיה מושלך צבא

(י) **אמר** לָשִׁינִים **כתבו** וְתוֹ
צֵלָא **כתצו** **כתצו** וְתוֹ
ישמעאל בשעת הסכנה כגון זה שמס'
אם הוא זה שפירש שמו: הבריא שאם
גא אשתי ועלה לראש הגג ונפל ומת'
שהרי נפל ומת ואם הרוח דחפתו אינ'
תחילתו הרי זה גט ומעשה נמי בבריי'
בביהו אמר להו י ב תרי מייכו ליתכו'
בר נחמן אמר ליה משוי איניש שליח'
אבוב כמלה השליחויות, ורב פפא פליח'

וְיָמֵינוּ כִּי אָמַר נָמִי דְמִי חֲמָרָא הוּא דְבִר
 יֵינן בְּפֶרֶק הָאוֹמֶר מִשְׁקָלִי (עֲרֵינן דף כ:)
 וְנוֹקִי לֵה בְּאוֹמֶר לְכַשְׂיֻזּוֹ דְּמִי יִקְשׁוּ
 יִבְר שְׁלֵא בָּא לְעוֹלָם וְיִ"ל דִּהֲסֵם מִשּׁוֹם
 דְּלִמְרָא לְכַשְׂיֻזּוֹ אֲבָל אֲמַר דְּמִי שׁוֹר
 זֶה עָלֵי עוֹלָם מִשְׁמַע הָאֵם דְּלֵא חֲשִׁיב
 זֶה דְּבִר שְׁלֵא בָּא לְעוֹלָם אֲבָל הוּא כִּי
 דְקָל לְפִירוּחוֹ דְּבַעֵי לְמִימֶר יִקְדֵּשׁ
 הַשּׁוֹר לְדִמִּי וְהִ"נ כִּי אָמַר דְּמִי חֲמָרָא
 בַּעֵי לְמִימֶר שִׁיבָא הֵיִן קִטּוּ לוֹ לְדִמִּי
 אִי נָמִי כֵּאֵן הִיָּה דְּמִי יֵינן שְׂכַבֵּר נִמְכֵּר
 וְיֵינן שְׁלֵא נִמְכֵּר וְהִכִּי קֵאֲמַר דְּמִי
 חֲמָרָא שְׂכַבֵּר נִמְכֵּר לֹא קֵאֲמַר וְגַם
 חֲמָרָא הַעֲמוּד לְמַכּוֹר לֹא קֵאֲמַר:
בְּרִי לַיְיִפוֹת בַּחוּ. פִּירֵשׁ צְקוּטֶרֶס

שיהא כל היין שלו באחריות
שאל אומר תנו לו יין אם החמישה
חצית אחת (ש) מן היין היו יורשין ואומרים
לו שכן החמין ונראה שלא רצה לומר
שיהא כל ההפסד שלו דמן הדין^א אין
לו להפסיד אלא לפי החשון^ב והשתא
דכולו אחריות אינו מפסיד כלל^ג וא"ת
רוב הונא מה הו"ר שהמיינה כיון
לאמר כיון ואינן בלא להן מיינה כיון

פסקי רי"ד

[illegible][illegible]

בין ונותנין אע"פ שאין מכירין
בנו ונו מעשה בבראי שאמר כתבו
לחלוש הרבה ואיגלאי מילתא
הכהני קתני ואם הוכיח סופו על
הדיבתו יתיב איניש אחרינא
במקום אבא אי לא
אניש אחרינא והשתא דמית
לכותבו והלכתא משוי איניש

קִּינִי וְחִמְנִי לֹא־יִשְׁכְּבוּ
לְאִשְׁמוֹעִי לְדָשִׁי יוֹאֵל קִבְּלוּ כֵּן
עֹבֵדָא דְגִנְיָא דְמִימִי עֲלֵה יֵשׁ לֹ
דִין י' שְׂבִיז מֵרַע דְּכֹל הִיכָא דְמוֹעִיל
כְּתִבּוּ כְּמוֹ תַּנּוּ יֵשׁ לֹ דִין זֹה:
ברַּא הַשְׁמוּעָ קִיבּוּ בִּי, אַע"פ
לְדִמְרִינִי בְּפֶרֶק כִּין בִּין הַמּוֹדֵר
(מְדִישׁ דָּף יו"ט) גְּבִי מוֹדֵר הַנֶּאֱחָה
מִחֲבִירֹו לְתוֹרָם לֹ תִרְמוּתוֹ לְעִמּוֹ
וְדִיִּיק בְּגִמְרָא לְעִמּוֹ דְּמֵאֵן אֵי לִימָא
לְעִמָּא דִּידֵיהּ מֵאֵן שׁוּיֵיהּ שְׁלִיחַ אֲלָא
דְּבַעַל הֲרֵי הֵא קָא מְהֵי לִיהּ דְּעִבַּד
שְׁלִיחוּתֵיהּ וּמוֹקִי לֵיהּ בְּזִאוּמֵר כֹּל
הַרּוּעָה לְתוֹרָם יֵשׁ יִתְרוֹם לֹא־מִשּׁוֹם
דְּכִי אֲמַר הִכִּי לֹא־שְׁלִיחוּתֵיהּ עִבַּד
דְּבִתְרוּמָה צִעִין שְׁלִיחוֹת אֲלָא לְעִנִּין
מוֹדֵר הַנֶּאֱחָה דּוֹקָא לֹא חֲשִׁיב שְׁלִיחוֹת
שִׁחֲשֵׁב בְּכֹךְ כְּמִהְנֵה לִיהּ כִּיּוֹן שְׁלֹא זֹה
לֹ לְעִמּוֹ אוֹ שְׁמָא יֵשׁ לְחֻלְקֵי דְהִכָּא
לֹא קִאֲמַר כֹּל הַרּוּעָה לְכַתּוּב אֲלָא
כֹּל הַשְׁמוּעָ דִּיחַד יִחְדֵּיהּ לְמִי
שְׁמוּעָ קִיבּוּ:

וְלִיחֹשׁ שְׂמַא שֶׁד הוּא. דּוּקָא
צְבוֹר אִזּוֹ אִתּוֹ שְׁעוּמַד
עַל רֹאשׁ הַהָר יִי וְרֹאשׁוֹ צִפְרִיק צְתָרָא
דִּיבְמוֹת (קד קצב)¹⁷ וְאִסְרוֹ לְאִדָּם
יִתֵּן שְׁלוֹם לְחִצְרֵי¹⁸ צְשֵׁדָה דְּמַגְלִילָה
(קד ג.) כְּעִין עֹזְבָלָא דִּיהוֹשֻׁעַ שְׂרָאָה
אִתּוֹ וְחִצְרוֹ שְׁלוֹפֶה צִדּוֹ כֹּל כִּי הָאִי
גִּוּוֹנָא חִישִׁין שְׂמַא שֶׁד הוּא אִזּל
צְעִיר מוֹתֵר לִיתֵּן שְׁלוֹם * לְחִצְרוֹ
וּמְכִירוֹ צִלִּילָה אִזּוֹ לְעִדִּים לֹמֵר צִלִּילָה
כְּתָבוֹ גַּט לְאַשְׁמִי וְלֹא חִישִׁין וְכֵן
מִשְׁמַע צִירוּשְׁלָמִי דִּפְרִיקֵן (ה"ו) דְּמִימִי
עֲלֵה וּמִשְׁאִיֵּן עַל פִּי צֵת קוֹל וּמִפְרָשׁ
וְהוּא דְחֹזֵן צְבוּרָה וּמִפְרָשׁ הִדָּא
דְּחִימָא צְשֵׁדוֹת אִזּל צְעִיר אֶע"פ
שֶׁלֹּא רֵאשׁ צְבוּרָה שֶׁל אִדָּם וּפְרִיֵּץ
כִּי וּמִשְׁנֵי מִצִּיּוֹן הֵן צְבוּרוֹת כְּדִרְךְ
וְיִין צְשֵׁדוֹת:
מ כִּי וְאִמְרֵי לְסוֹפֵר וּכְתַב וּחְתַּמּוּ הֵן
י וְשִׁמָּא נִקְטָא כְּתָבוֹ וְתִנּוּ צְבוּרָתָא:
לְחִצְרֵי

למות בבור ואם לא עשיתי אימתי וסומכין על הקול רוחו
 כתבו בן לאשתי מה שהיה בלבי. כגון שלא אמר כתבו
 וכו' וכן חכמים אמר עצמון נפל הוה זה שידע בעצמו
 שלא מתחם חליו נל: מעשה לטמור מקרי מחסרה
 ו'. ההוא גברא דעל לבי כנישתא אשכח מקרי ינוק' וב
 טעא לרביהתיו לסוף שכיב מקרי ינוק' מל משוי איניש
 ינוק' במוקדא אבא ומעיקרא אל איבוק אל מניה ולחא
 איניש שילוחא אבא במקום אבא וכל חרי מיתיה וכו'

מתם^ה המחמרא כדי
 ג'ימי שהיה מושלך
 את קולו יכתוב גט
 יתנו: גמ' גוליחוש
 ידה כשראו לו דמות
 ווי אידמו דחוו ליה
 להו כבואה ידחוו ליה
 מא אינהו גמי אית
 י יונתן^ה בני בבואה
 אה לית להו ודלמא
 בי ישמעאל^ה חבשעת
 אע"פ שאין מכירין;
 מר כתבו גט לאשתי
 בבריא אחד שאמר
 לה לראש הגג ונפל
 מעצמו נפל הרי זה
 יינו גט: גמ' מעשה
 חכי קתני אב^ה הוכיח

גַּם לְאִשְׁתִּי וְעֵלָה
וְאָמַר רַשְׁבִּי גֵ' אִם
גַּם אִם הִירוֹחַ דַּחְתּוּ
דַּעַל לְבִי כְּנִישְׁתָּא
הִי דִּיתְבִּי וְיִתִּיב אִינִישׁ
לְהוּ בִּי תְרִי מִיִּנְיָבוּ
סוֹף שְׂכִיבִי מִקְרִי יִנּוּקָא
לִיחָא בְּמִקּוּם אַבָּא אוּ
אִם מִשּׁוּ אִינִישִׁי בְּרָא
רַב ^עפְּפִי אִמֵּר מִשּׁוּ
קוּם אַבָּא אִמֵּר ^הרַבָּא
אִם שְׁלִיחַ' בְּמִקּוּם אַבָּא:
סֵם תְּנוּ גַּם לְאִשְׁתִּי
אוּ
מִהִסְחָ דְּהִיא מוֹשֶׁלֶךְ צִנְיָ
^יאִמֵּר לְשֵׁנִים כְּתָבוּ וְתִ
צִלָּא כְּתָבוּ כְּתָבוּ וְתִנוּ

ישמעאל בשעת הסכנה כגון זה שמשם
אם הוא זה שפירש שמו: הבריא שאמ
גט לאשתי ועלה לראש הגג ונפל ושמ
שהיר נפל ומת ואם הרוח דחפתו אי
תחילתו הרי זה גט ומעשה נמי בבריי
גבייהו אמר להו בי תרי מנייכו ליכת
רב נחמן אמר לא משוי איניש שליח
אבוה בטלה השליחות. ורב פפא אמר

לִיפּוֹת אֶת כָּחוֹ שְׁלֹ
לִיפּוֹת אֶת כָּחוֹ: מִחֲ
לְבוֹר וְאָמַר כָּל הַשּׁוֹנֵה
אֲשֶׁתּוֹ הִרִי אֵלָיו יִכְתּוּ
שְׁמָא שֶׁד הוּא א"ר י
אָדָם אֵינְהוּ נָמִי אִידִי
בְּבוֹאָה אֵינְהוּ נָמִי אִירִי
(ג) בְּבוֹאָה דְּבְבוֹאָה וְזוֹ
לְהוּ א"ר חֲנִינָא לִימָּא
אֵיתִי לְהוּ בְּבוֹאָה דְּבִי
צִרְיָה הִיא תִנָּא דְּבִי
הַסִּכְנָה כּוֹתֵבִין וְנוֹתֵנִת
מִתְנִי' (ד) הִכְרִיא שְׁ
רָצָה לְשַׁחַק בָּהּ מַעֲשֵׂי
כָּתְבוּ גַם לְאִשְׁתִּי וְ
וּמֹת אָמַר רִשְׁבִּי ג' א'
גַּם אִם הָרוּת דָּתּוֹ
לְסֹתֹר חֲסוּרֵי מִיחְסָדָּהּ
מִפּוֹר וְזֶל חֲחִילָתָהּ

בבריא שאמר כתב
לראש הגג ונפל
מעצמו נפל זה
אינו גט ההוא גבר
אשכח מקרי 'נוקא' וכו'
אחרינא גבייהו אמר
נכתבו גימא לדביתיהו
מי משווי אינשי ברא
לא רב נחמן אמר
שליחא במקום אבא
אינשי ברא שליחא ב
דיחילת' משווי אינשי ב
מתני' (ב) אמר לש
רש על כתב הגט אם יכולין
עלמס לריקין לכותבו:
ואו
תנו בלא כתבו דתנו לש

ולא אלא הכא שלא זיכה לו חביות כך ר' דפי' הקונטרס עיקר דאדם המקנה בדבורות וכו'. מוס' הראש' (עיי'ש עוד, שייך למימר שליחותיה קעבד. מוס' נון עלה וליחוש שמא שד הוא. ר"ן. ה' היו שואלין בשנים תנו או בשלשה כיון דאמר כתבו יתירא, דבשנים בתנו הראש'.

אמר וזו מחמרה קאלמר דעיתבו
 ליה **רבי** עושין מעות מיין: **כדי**
לייפות את כחו. לכך לא פירש לא
 זו ולא זו כדי לייפות את כחו שהיא
 לו כל היין שלו אחריה ששם אמר
 תנו לו יין החמץ מן היין מזה
 הציות היו יורשין אומרים לו שלך
 החמץ ואי אמר דמי חמרה ומכרו
 ממנו קצת ואצדו המעות אומרים לו
 אצדו מעותיך הלכך אמר מחמרה
 דמשמע יין והמיו שהכל אחריה לו:
במתני' כל השומע קולו. ופירש
 שמו ושם עשו: **גבי' אידימתי אידמו**.
 פעמים שפירשו עלמס דאמרי: **אדם**
בבואה. כל: **זרה** ביד. שמתכוונת
 היא לקלקלה שתנשא בגט זה ותאסר
 על צעלה: **נשעת הסכנה**. בגון
 זה שמסוכן למות ואם לא עכשיו
 אימתי: **שאין מכירין**. אי זהו
 שפירש שמו: **במתני'** **רשע** לשאך
נב. הואיל ולא אמר תנו: **אם**

מַעֲלָמוֹ נָפַל הָרִי זֶה גַּם. דַּעַתּוֹ
מִתְחִילָה הִיטָה לָךְ וְסוֹפוֹ הוֹסִיחַ וְהוּא
לִיָּה כַּמְפָּרִישׁ וּמִסְכּוֹן י׃ גְּבוֹ' מַעֲשֵׂה
לִסְתּוֹר. רִישָׁא מִנָּה לֹא אָמַר כְּלוֹם
וְאִחֲכ״ב נִתַּן חִילּוֹן בֵּין מַעֲלָמוֹ נָפַל
וּבֵין דַּחְמוֹ הָרוּחַ׃ מִי מַשׁוּי אִינִישׁ
בְּרָא שְׁלִיחַ בְּמִקּוֹם אֲבָא. לָלֵא מִקְפִּיד
בְּהִי מַנִּייהוּ וּמַעֲיָקְרָא לִהְיִי בְּרָא
נָמִי שׁוּיִיָּה שְׁלִיחַ וְעַכְשֵׁי שְׂמַת הָאֵב
יִי יִתְנוּ לָהּ הַבֵּן הַזֶּה וְחִצְרֵי שְׁהָרִי
הֶלֶךְ הַעֲבֵל לַמְדִּינָה הַיּוֹם׃
מִרְתָּנִי' אָמַר לְשִׁנִּים מִנּוּ גַם
לְאִשְׁתִּי. אַעֲ״ג דְּלֹא אָמַר
כְּתוּב וּמִנּוּ הִרִי אֲלוֹ יִתְמִנוּ בְּעַמָּן
וְלֹא יִאֲמְרוּ עַדִּים אַחֲרֵים לַחֲתוּם
לְדָלֹא בֵּית דִּין מַנִּייהוּ לְלוֹת עַל
אַחֲרִים אֲלֵא עַדִּים שׁוּיִיָּהוּ. וּבְגַמְרָא יִי
לְלוֹת לְסוֹפֵר אַחֵר לְכַתּוּב אִוִּי הַ

בכל בית וכל שור עומד בפני עצמן ומש"ה מראהו מן העמוד והאין יאמר לו שלך החמץ. ר"ן. ג. וריב"א יוצא מקצתו מצי למימר לו שלך החמץ כדאמרבי יצא מן הריב"א ורמב"ן (עמוד). ד. אלמא דאמר כל הן בבניא לעמוד שם לפי שהשדים מצויין שם. כ"ט. ו. ונחשו. אכל נתון. כשהידיון דף עת. אפי' ביום. ז. וקריד אכתב הוט, בבנים כתבו ותנו אף מיכבא ופסידה אף קריד אחותיה, כלבא אכתבתי נמי קריד.

גִּירוֹ. לִשְׁכֵּי מַרְעֵ, כִּמְחֻבָּתוֹ
 מִה מְחֻבָּתוֹ. אֲחֵרִינָן צִיבִי
 (קָא): אִם עֲמֹד חוֹדֵר, אִם
 גִּירוֹ אִם עֲמֹד חוֹדֵר. וְלֹא,
 מִצִּעֲמֵל אִתָּךְ, דְּלֹא אִתָּךְ אִם אֵל,
 דִּהָא לֹא מֵת, דְּלֹא אִתָּלֵּי אִם
 אִתָּר אִם מִתִּי אִתָּלֵּי אִם לֹא
 קִמְחָא אִם עֲמֹד חוֹדֵר,
 דִּמְקַמְחָא אֲדַעְתָּא דְּמִיתָא יֵבֵן
 וְלֹא אִתָּלֵּי מֵת (קִמְחוֹ)
 כִּל הַשְׁמֹעֵר בִּי אִם אִתָּר
 יִכְבְּדוּ יוֹתָנִי. אֲשִׁירֵי אִתָּלֵּי
 אִתָּר לֵי לְקוֹסֵר כְּמוֹ
 (כְּחֻבָּתוֹ עִי) מִמְּחִינָן עֲלֵיהּ
 כִּל כְּדִירוֹ שְׁמוֹרֵי אִם אִתָּלֵּי
 כְּמוֹן בִּי פִלְעִי (בְּחֻבָּתוֹ עִי)
 לִימְדִינִי יוֹתָנִי צִיבִי. צִימָת
 שֵׁן: יוֹתָנִי שֵׁן. אֲדִירָא
 כִּסֵּן (וְשֵׁן יֵשׁ). הִבְרִיא
 שְׁמוֹרֵר כְּחֻבָּא גִט לֹאשְׁתִּי.
 וְלֹא אִתָּר כְּחֻבָּא וְתֵי וּשְׁלֵן,
 רִצָּה לִשְׁחֹק בִּי, שֵׁלֵא
 תִּפְרִיר זֵי לֹתֵל גֵּי אִם
 לְפִטְרֵיהּ מִיבֵן אִם יוֹתָנִי,
 וְסֻלְחֵינִי לְגִירָא, דְּלֹא אִלֵּן
 עֲשִׂין שְׁמוֹרֵר גִּירָא, דִּקָּא אִתָּר
 אִתָּר מֵת, לֹשֶׁן נִשְׁקִי כִירָא
 דְּלִילֵי מִסֻּר קִימְחָא בִּי אִם
 כִּירָא שֵׁן שְׁמוֹרֵר כְּחֻבָּא

ונתתם (וחזרו לו).^א ונפל
 המד. וכבר כתבו ונתנו
 העדים שני לשפוט וזה
 מעצמו נפל. והוא ממחלה
 היה דעמו נעלות ופלות והוא
 היה כחול מתוקן (שם),
 מנשה לסתור. הא אמרת
 רשאי לשקן זה ולא נתת
 חילוק בדבר (שם), אמר
 השנים תנו שני האשתי.
 ולא נתן להם שני אשתי
 ואפי' עלה אמר להם אדם
 עמכם מתו וזהו, הרי אלו
 יכתבו ונתנו וסמך לטוסר
 ויכתבו מדפדפס לקמן (לעיל
 כט.).

דמנחות התם היינו טעמא לפי
וכן אלא חמרא הרי היין כולל
לחבורי ק' חביות בחביותיו והו'
ועי' קרש"א שמעין דעמ' התוס' מ'
מדרס לו: ה'. מקום שאין דרך
1. בלילה. תוס' יצומט קנב ד"ר
כתבו ותנו והיה משיב להם דלי